

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

פ.

עין משפט נר מצוה

צב א מיי פ"כ מהלכות
א"כ הלכה ו טו"ע
אה"ע סימן ג סעיף ו
בהג"ה:
צב ב מיי פ"א מהל'
אסורי ביאה ה"כ
טו"ע אה"ע פ"ג סעיף
ו וסימן יט סעיף ב:
ק ג מיי ס"ה כ"ד סמנ'
לאהין קול טו"ע י"ד
פ"י קפ"ה סעיף ב:
קא ד מיי ס"ה כ"ו:
קב ד מיי פט"ו מהל'
שאר מצוות הטומאות
הלכה ג:
קג ו מיי ס"ה ה':
קד ז מיי ס"ה ד':

מוסף תוספות

א. דאין זו מחלוקת
חדשה. מוס' הלא"ש.
ב. רכל מירי דשיח
לכהונה קרי קרשי הגבול.
ג. לאו היינו להשיאו
אשה אלא יוחסי קרובה
דעירות. מוס' טו"ך.
ד. ואע"פ שיא נמצא בזק
בידו מטמאין חכמים
התניא וכו'. ולא נקט הכא
בזק בידי אלא לרבותא
ד"מ דאפ"ה תולין באדם
טו"ך. ה. דשיפוח
באוכלים ומשקין.
כדאמר' וכו'. עט.
ו. אע"פ שאין השושים
אלא ממקום הטומאה
טהור וכו'. אע"פ שסחם
תינוק טמא היינו ממצע
ש"ך ויחשב ספק טומאה.
מ"ט. ה. דרוב תינוקות
מטפחין לא היו רוב מבור,
ומשום דנראה כאילו הוא
רוב עשאוהו כמו שיש בו
דעת לישראל. מוספות תולין
פ"ד מ"ט וי"ט ע"ד מוס'
נדה י"ט ד"ה מעטות.)

תוס' ר"י הוקן

[בקרשי הגבול]. שאם
כהן הוא אורלים בנימ
בקרשי הגבול. אבל אם
יש בנות אינן נישאות
לכהונה עד שיביאו ראיה
שהן בנותיהן של זו.
ואפילו ליוחסין. סמכ"ט
אחזקה הואיל וכרוכין
אחריה בחזקה אמן הן
אפילו לענין דיני נפשות
כדמפרש ואודא ר' יוחנן
לטעמיה.

לא שנו. דסמכ"ט אכרוכין אלא לקדשי הגבול אס כהן הוא אורלים
בקרשי הגבול משהביא ראיה על אשה זו שהיא כשירה לכהונה סומכין
על הבנים הכרוכין אחריה לומר בנייה הן ואינן חללין: **אבל ליוחסין.**
אם יש בהן בנות אינן נישאות לכהנים עד שיביאו ראיה שהן בנותיה

לא שנו אלא בקדשי הגבול אבל ביוחסין לא
ורבי יוחנן אמר אפילו ביוחסין ואודא רבי
יוחנן לטעמיה דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן
במלקין על החזקות סוקלין ושורפין על
החזקות ואין שורפין תרומה על החזקות
מלקין על החזקות כרב יהודה ^א דאמר רב
יהודה: החזקה נדה בשכינותיה בעלה לוקה
עליה משום נדה סוקלין ושורפין על החזקות
כדרבה בר רב הונא דאמר רבה בר רב הונא
איש ואשה תינוק ותינוקת שהגדילו בתוך
הבית נסקלין זה על זה ונשרפין זה על זה א"ר
שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום
בר קפרא דמעשה באשה שבאת לירושלים
ותינוק מורכב לה על כתיפה והגדילתו ובא
עליה והביאום לבית דין וסקלום לא מפני
שבבה ודאי אלא מפני שכרוך אחריה ואין
שורפין תרומה על החזקות דאמר ר' שמעון
בן לקיש שורפין על החזקות ור' יוחנן אומר
אין שורפין ואודו לטעמיהו ^ב דתנן תינוק
שנמצא בצד העיסה ובצק בידו ר"מ מטוהר
וחכמים מטמאין מפני שדרכו של תינוק
לטפח והיונין בה מאי טעמיה דר"מ קסבר רוב
תינוקות מטפחין ומיעוט אין מטפחין ועיסה
בחזקת טהרה עומדת ^א וסמוך מיעוט לחזקה
איתרע ליה רובא ורבנן מיעוטא כמאן דליתא
דמי רובא וחזקה ^ב רובא עדיף ^א אר"ל משום
רבי אושעיא זו היא ^א ששורפין עליה את
התרומה ר' יוחנן אמר אין זו חזקה ששורפין
עליה תרומה אלא איזו חזקה לרבי יוחנן
ששורפין עליה את התרומה ^ב כדתנן יעיסה
בתוך הבית ושרצים וצפרדעים מטפלין שם
ונמצאו חתיכות בעיסה אם רוב שרצים ממאה
אם רוב צפרדעים טהורה תניא כותיה דרבי
יוחנן שני דברים אין בהם דעת לישראל
ועשאוהו חכמים כמה שיש בהם דעת לישראל
תינוק ועוד אחרת תינוק הוא דאמרן ועוד
אחרת מאי היא יעיסה בתוך הבית
ותרנגולים ומשקים טמאים שם ונמצאו
נקורים

לא שנו. דסמכ"ט אכרוכין אלא לקדשי הגבול אס כהן הוא אורלים
בקרשי הגבול משהביא ראיה על אשה זו שהיא כשירה לכהונה סומכין
על הבנים הכרוכין אחריה לומר בנייה הן ואינן חללין: **אבל ליוחסין.**
אם יש בהן בנות אינן נישאות לכהנים עד שיביאו ראיה שהן בנותיה
של זו: **ור' יוחנן אמר אפילו ליוחסין.**
סמכ"ט אחזקה שהן כרוכין אחריה:
ואודא רבי יוחנן לטעמיה. דאמר
סמכ"ט אחזקה שהוחזקו ליתוך אללה
בחזקת אשה ^א אמו אפילו לענין דיני
נפשות לסקל ולשרף זה על זה
דלקמן וכ"ש ליוחסין להכשר כהונה:
מלקין על החזקות. על דבר שאנו
מוחזקים ^ב כן ואפילו אין עדות בדבר:
שרצים וסוקלין כו'. כדמפרש להו
ואילן: **ואין שורפין תרומה על החזקות.**
דבר שהוא טמא מתוך חזקה ולא
מתוך שהוא ראיה ונגע בתרומה כגון
תינוק שהוא טמא מתוך חזקה טמא
שמחפש באשפה שיש שם נבילות
ושרצים ונגע בתרומה אין שורפין אלא
תולין כדמפרש טעמא כדלמרינן
העמד עיסה על חזקת טהרה ואילו
הוא ממייעוט תינוקות (הוא) שלא
פיסח: **החזקה נדה בשכינותיה.**
שאלו כשינומיה שהיא היום איתה
מלוכשת בגדי נדות: **איש אשה**
תינוק ותינוקת שהגדילו בתוך הבית.
בחזקת אשה אשתו ואלו בנייה ואין
אלו מכירין בהם בעדות גמורה: **נסקלין**
זה על זה. אס צא הבן על האשה
נסקל הבן עליה משום צא על אמו
והיא עליו: **ונשרפין זה על זה.** אס
צא האיש על הבת דבמו צפרדיה:
וסינוק מורכב על כסיפה והגדילתו.
בחזקת נדה: **וצלץ צידו.** צידוע
שנטל מן העיסה: **לטפח.** צשרצים
ונבילות שבאשפה: **סמוך מיעוטא.**
לאין מטפחים לחזקה דעיסה ואיתרע
רובא דמטפחין דלר' מאיר לא בטיל
מיעוטא לגמרי דשמעינן ליה (נדה
דף ג"ב.) דחייש למיעוטא הילך
במקומו עומד וכי משכח מיעדי
לאיטרופי צהדיה מלטרף: **מיעוטא**
כמאן דליתיה דמי. דבטיל ליה לגבי
רובא ורבנן לטעמיהו דלא חיישי
למיעוט ^א ^ב: **זו היא ששורפין עליה**
את התרומה. ^א חזקה ששורפין
עליה את התרומה חזקת תינוקות
^ב שמתחזקין לטפח שורפין עליה תרומה
דהאי מטמאין דקאמרי רבנן לשרוף
קאמרי: **אין זו חזקה ששורפין כו'.** וכי אמרי רבנן לתלות קאמרי:
שרצים. כז הדומה לצפרדע הזב טמא והצפרדע טהור: **מטפלים**
שם. ט עושים נפולין נפולין חתיכות חתיכות: **ונמצאו חתיכות בעיסה.**
ואין ידוע אס של שרצים או של צפרדעים: **אס רוב שרצים.** אס
הבית מוחזק להיות שרצים מנאים שם יותר מצפרדעים טמא אף
לישרף לחזקה ורובא דליתיה קמן הוא אכל ההיא דתינוק רובא
דליתיה קמן הוא: **כוסיה דר' יוחנן.** דאמר מטמאין דרבנן לתלות:
כמי שיש דעה לישראל. וק"ל (נדה דף ד.) צרה"י ספיקו טמא
דדבצר שאין זו דעת לישראל ק"ל ^א ^ב דלפילו צרה"י ספיקו טהור:
נקורים

(א) כחזות ע"ג. (ב) טהרות
פ"ג מ"ח נדה י"ז:
חולין פ"ו. א חולין פ"ו.
בימות קיט: נדה י"ז.
(ד) ובמ"י ור"ל. ובר"ש
כבז דמל"ג. (ה) ובמ"י
ט"פ: חזקה. וי"ה נדה.
(ו) ג"ל דתמ"א. (ז) ג"ל:
אס כהנים הם. (ח) ג"ל:
אמון. (ט) ג"ל: מוחזקין
ט"ז: חזקה. וי"ה נדה.
זו שהוא ק"ל. ח רש"ש
(י) ג"ל: שמוחזקין.
מ"י. ח ג"ל: עשין.
רש"ש. ח ג"ל: עשין.
רש"ל. ח ג"ל: דרבי.
וי"ה צפרדיה. וי"ה להדיא
במוס' כחזות וצמוס'
הלא"ש. וכן בהמשך.
(ג) שם כה"ע. ח ג"ל: אכל'
היכל דקאמרן. ט וי"ה
היטב מוס' כחזות כה:
ד"ה נלמין. ח ובמוס'
טו"ך וי"ה: מן העיסה.
מל"ג. ח ג"ל: נמלא,
ועיין ברש"ש. ובמוס' נדה
י"ז: ובחולין פ"ו. היטב
כעין זו ממשנה דטהרות
פ"ג מ"ו. ח ג"ל: ד'
סוטה מ"ג. ח ג"ל: גילין.
(ט) ג"ל: מיעוט.
(ס) ג"ל: נוסף: אכל'.

הנהגות הב"ח

(א) נמי רובא עדיף. ג"כ
עיין צ"כ דף ג"כ י"ג
בבב"א אחיה ע"ד:
(ב) רש"י ד"ה זו היא וכו'
התרומה זו היא חזקה:
(ג) תוס' ד"ה לא וכו'
להשיאו אשה דבידי רבי
אלמלא בל:

מוסף רש"י

החזקה
בשכינותיה.
שאלוה
לכשת בגדי נדות. בעלה
לוקה עליה משום נדה.
אס תמרו זו (בחזבות
ע"ב.) שדרכו של תינוק
לטפח. ידו צאשפת
שטרס מנאים שם וימלא
את העיסה שאנו רואין
שנגע בה (חולין פ"ו.)
וסמוך מיעוטא לחזקה.
והוא להו לטהר מ"י.
ורובא לחזקה לטמא ואין
אחד עומד במקום שנים
נדה י"ח.) זו היא
ששורפין עליה את
התרומה. חזקה זו שאנו
מתחזקין סמך רוב מיעוט
מטפחין חזקה גמורה
החזקה לעשותה כחלף
ולשרוף עליה תרומה (ס"ח).

עין משפט
נר מצוה

פ:

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

מסורת הש"ס

קח א מיי פניו מהל
אבות הטומאות
הלכה ד:
ק ב ג מיי פניו מהל
אסורי ביאה ה' ה
סגם לאזין קמו טושיע
אהי"ע סימן כב פני' ה:
ק ד מיי' עם הלכה א
טושיע' עם ספיף א:
קח ה מיי' עם פני' א
הלכה ז סגם עם
טושיע' אהי"ע סימן כה
קכ ו מיי' עם פני' א
הלכה א סגם עם
טושיע' אהי"ע סימן כב
ספיף א:
ק ז מיי' פני' מהל אצל
הלכה י טושיע' יד
סימן שג ספי' ד:
קיא ח (מיי' פני' מהל
אסורי ביאה ה' ה)
עי' במ"מ טושיע' אהי"ע
סי' כב ספיף א בהג"ה:
קכט ו מיי' פני' מהל
טוטה הלכה א:
הגדה ג לט

תורה אור השלם

- 1. פי יתיק אהך בן אפקר או בןק או בנתך או אשה פשתר או רעך אשר בנפשך פשתר לאמר נלקח ונתקדה אליהם אחרים אשר לא ידעת אהך ואבתך:
- 2. מה יתאוונ אדם הך גבר על חטאיה
- איכה ג לט

מוסף רש"י

לא יתיחד אדם עם שתי נשים. עשה'ש דעתן קלות ושמתי'ן מחרבה לעניהם (ע"ז כח). אצל עם שלט או חרעט שפיר דמי (קטן פב). לא שנו. דלאשת מתיחת עם שני אנשים (טוטה). 1. מעשה ההוצאה עשרה. פריש'ש לנאש' אש ומה. במטה. חן לעיר לעבירה כיען קובי מת שלט יצט (ע"ז כח). בחוקת מטה לקלקל עמה (טוטה ז). שמה יבא עליה בדרך. שרין להשקותה בינושלים כגד גדול (טוטה ז).

תוס' ר"י הזקן

מתני'. עם שתי נשים. כ"ש עם אחת. מפני דעתן קלה ותרות להתפתות ולא תירא זו מחברתה ואף היא תעשה כמותה. שני אנשים. האחד ברש מחברו. גמ'. בן מתיחד עם אמו. להכי נקט בן עם אמו לומר שדרך הבן להיות מצוי אצל האם. כל שלשים. ולד דמח בחד' ל' יום אין צורך לא מטה ולא (כריכה) נכילה) ואין צורך אלא ג' ללוחתה. מה יתאוון. כלומר מה מועיל לו האנינות כל זמן שהוא חי יצרו מתגבר עליו. על מדותיו. של הקבי"ה על קורותיו האיל נתתי לו חיית. וכי נבר על חטאיו. שלא נהנה וקלקלו עמה ואשת איש היטה. כשורא. קורה שיש בה משוי לעשרה בני אדם ואינם בושים זה מזה.

רבי שמעון אומר אף איש אחד מתיחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו. משמע לרצונן אפילו אשתו עמו אסור להתייחד עם שתי נשים ואפילו לרצו שמעון נמי עם שתי נשים ואשתו עמו הוא דשתי אצל עם אשה אחת אפילו אשתו עמו. דפרק אין מעמידין (ע"ז דף כה. ט.) גבי ה' דמתן לא תתייחד אשה עמהם וצוי עלה בגמרא צמאי עסקינן אילמא צמד ודכוותה בישראל מי שרי והמתן לא יתייחד בו' ומסיק בראשונה של עובד כוכבים עמו עובד כוכבים אין אשתו משמרתו ישראל אשתו משמרתו ומדלא מוקי לה התם כרבי שמעון משמע דאפילו כרצונן נמי אסור וצאשה אחת נמי משמע דשתי כשאשתו עמו לכך נראה לר"י (ט) דלרבי שמעון אינו אסור אלא כשאין אשתו עמו דוקא והכי גרסינן ר' שמעון אומר אף איש אחד מתייחד עם שתי נשים וזמן שאשתו עמו ישן עמנו כפונדקי מפני שאשתו משמרתו ואמאן אפילו לרצונן ואפילו עם אשה אחת: **כ"י ההיא מעשה דההיא איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה.** פרי"ח מעשה צאשה אחת שהיתה זוהי ומתאוונת על קצר בעלה והיה צדק אדם אחד שהיה שומר תלוי אחד והיה לו המלך לשומר וצד אצל האשה ופיתה אותה ושמעה לו וכשחזר אצל התלוי לא מצאו והיה מנטער מלח מפחד המלך אמרה לו האשה אל תירא קח צעלי מקצרו ותלחו במקומו ואפיקתיה לבעלה ותלחו הרי לך שאפילו בשעת אנינות נתגבר יצרה עליה אף הקוטרס פירש צ' לשונות בלשון אחד גרס ורצנן כי היא עובדא דההיא איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה וה"פ לרצנן אפילו תביר יצרו (א) כדאמר יש לחוש דפעמים שאין עם אנינות ועושין עמנו כאלו נושאי'ן מינוק מת ויולאין לעבירה כי ההוא עובדא דההיא אתתא דהוה עובדא ואפיקתיה למינוק חי בחזקת מת לעשות עבירה עם ההולך עמה לקוצרו ועוד פירש לשון אחר דלא גרסינן ורצנן אלא הכל ממילתיה דצדק שאול והכי פירושו כלומר מה יתערעם אדם על ה' חטאיו דיו חיים שנתינו לו כי ההוא מעשה דההיא איתתא כדאי' ק' בספר סקידים מעשה צאשה אחת שהיה לה ז' בנים ומת אחד מהם והיתה זוהי ואמרו לה אל תבכי ואם לאו עוד ימות בן אחר ולא שתקו ומת אחר וכן עשתה עד שמתו כולם והיא אחרי כן מחמת שנתאוונת על מדותיו ולהאי פירושה ל"ג דהוה עובדא ואפיקתיה: מלתיין

לקוצרו. לשון אחר ממורי הזקן ולא גרסינן ורצנן אלא כולה צאצא שאול ג' גרים דיו חיים שנתינו לו כי היא איתתא דאמרין דמועד קטן (דף כז:) שקשתה על מתה יותר מדאי עד שמתו ז' בניה והיא אחריהם מחמת שנתאוונת על מדותיו. דהוה עובדא ואפיקתיה ל"ג: והולאוה עשרה אנשים צמט. בחזקת שהיא מתה וקלקלו עמה ואשת איש היטה: דמחצני עשרה וגנזי כשורא. שיש צד משוי לעשרה: מוסריס לו. בית דין מיי שקנה לאשתו ונסמרה והוא מעלה להשקותה מוסרין לו בית דין שבעירו שני תלמידי חכמים שמתו אצל עובדא דאף פירושו דמתן (סוטה דף כז:) נטמאה נטמאה' אחד לבעל ואחד לבעול' א' אס צד עליה שוב אין המיים בזדקין אותה דכתיב (במדבר ה) ונקח האיש מעון בזמן שהאיש מנוקח מעון המיים בזדקין את אשתו או אשה מנוקח מעון אין המיים בזדקין את אשתו' ומצאא שם שמים נמחק לבעול: לאתרויי

נקורים. ציקור'ש צלע"ז שנקרו מרגנוליס בעישה: סולין. אס עישה זו של תרומה חיישינן שמא שמו התרנגולין ממשקין הטמאים וצדוד המסקה טופח בחרטומיהם נקרו בעישה ומדקאמר שני דברים הללו עשאום כמי שיש צו דעת לישאל ושנינו צאחת מהן תולין מכלל דמינוק תולין: **צריצי.** גדול הדור ריב"ל: ופירושו לא שמע. דצדודמיס נמי היה לו לפרש ולחלק בין צלולים לעכורים. משקין צלולין נוחין ליבע: **שצנאשה של סינוק.** דמות קלסטר פניו: **מתני' עם ז' נשים.** מפני שדעתן קלה ושמהין נוחות להתפתות ולח תירא זו מחצירתה שאף היא תעשה כמותה: **עם ז' אנשים.** שהאחד נוט מחצירו: **מתייחד אדם עם אמו.** טעמא מפרש בגמ': **וישן עמה.** הן עם אמו ובעודו קטן קאמר דישן עמה בקירוב צדק כדמפרש האויל: **הגדילו זה ישן בכסופו נו'.** וכן הבת עם אחיה בעודה קטנה: **גב' מאי עעמא.** לא יתייחד עם שתי נשים כלאשה שמתייחדת עם ז' אנשים: **דעתן קלה עליהן.** ושמהין נוחות להתפתות: **אלא.** להכי נקט קרא בן אמך לומר שהבן מצוי אצל האם: **פשטיה דקרא צמאי כמי.** לענין פשטו של הקרא שמדבר בהסתה אמאי נקט בן אמך בן אב סני ליה. לפי שממעט בחלק ירושתו: **בן אס לא סני ליה.** שאין להם חלק ירושה יחד זה יורש את אחיו וזה יורש את אחיו: **דלא כצאח שאול.** דאמר איש מתייחד עם שתי נשים: **כל שלשים יום.** ולד דמטת בחוק שלשים יום אין צריך לכבדו בחמותו להוליא לקבורה לא צמטה ולא צכליבה אלא בחיק: **ונקצר צאשה אחת ושני אנשים.** וה"פ רבים ללוחתו אלא ג': **אצל לא צאיש אחד ושתי נשים.** משום יחוד שלא היה צמי הקצרות סמוכין לעיר: **מה יתאוון.** מה מועיל אנינות לאדם לסמוך על כך מלהזור ציירו כל זמן שהוא חי צריך להיות גבר על חטאיו שאם לא כן יהא יצרו גובר עליו ויחטיאנו: **על מדותיו.** על קורותיו הקורות אותנו: **מה יתאוון אדם חי.** למה יתאוון אדם חי למה יתערעם אדם על הקורות הצאות עליו אחר כל החסד שאני עושה עמו שנתינו לו חיים ולא הצאתי עליו מיתה: **וכי גבר על חטאיו הוא.** שלא חטא לי וצדקתו הוא חי בתמיה: **ורצנן.** אפילו תביר יצריה כדקאמר'ת יש לחוש' פעמים שאין עם אנינות ועושין עמנו כאלו נושאי'ן מינוק מת ויולאין לעבירה כי ההוא עובדא (ב) דהוה עובדא צההיא איתתא ואפיקתיה למינוק חי בחזקת מת לעשות עבירה עם ההולך עמה לקוצרו. דאמרין דמועד קטן (דף כז:) שקשתה על מתה יותר מדאי עד שמתו ז' בניה והיא אחריהם מחמת שנתאוונת על מדותיו. דהוה עובדא ואפיקתיה ל"ג: והולאוה עשרה אנשים צמט. בחזקת שהיא מתה וקלקלו עמה ואשת איש היטה: דמחצני עשרה וגנזי כשורא ולא מיכספי מהדדי נימא מסייע ליה' מוסרין לו שני תלמידי חכמים שבא יבא עליה בדרך תלמידי חכמים אין איניש דעלמא לא שאני תלמידי חכמים דידעי לאתרויי

לקוצרו. לשון אחר ממורי הזקן ולא גרסינן ורצנן אלא כולה צאצא שאול ג' גרים דיו חיים שנתינו לו כי היא איתתא דאמרין דמועד קטן (דף כז:) שקשתה על מתה יותר מדאי עד שמתו ז' בניה והיא אחריהם מחמת שנתאוונת על מדותיו. דהוה עובדא ואפיקתיה ל"ג: והולאוה עשרה אנשים צמט. בחזקת שהיא מתה וקלקלו עמה ואשת איש היטה: דמחצני עשרה וגנזי כשורא. שיש צד משוי לעשרה: מוסריס לו. בית דין מיי שקנה לאשתו ונסמרה והוא מעלה להשקותה מוסרין לו בית דין שבעירו שני תלמידי חכמים שמתו אצל עובדא דאף פירושו דמתן (סוטה דף כז:) נטמאה נטמאה' אחד לבעל ואחד לבעול' א' אס צד עליה שוב אין המיים בזדקין אותה דכתיב (במדבר ה) ונקח האיש מעון בזמן שהאיש מנוקח מעון המיים בזדקין את אשתו או אשה מנוקח מעון אין המיים בזדקין את אשתו' ומצאא שם שמים נמחק לבעול: לאתרויי

(א ע"ז כה.) (ב שבת לג.)
(ג ע"ז לו.) ע"ש סנהדרין
כא: ע"ש, ד) [נע"ז]
ובסנהדרין וברא"ש: משום
ר' שמעון בן יהודה.
אמנם צרי"ף כלפינו, ועיין
במקנה), (ה נבט"ז: ואין
אחר מתייחד. וכ"ה בע"ז
ובסנהדרין), (ו [שירושין]
ג: ושם נסמין), (ז מ"ק
גד. שמתות פ"ג, (ח) סוטה
ו. ע"ז כה: ע"ש,
(ט) [נע"ז] הגירסא שמואל
אמנם מלקטן פה. משמע
כלפינו], (י) סוטה א.
(כ) [נבט"ז] שבעיי:
שפעמיים], (ל) [נבט"ז]
שבעיי: וגרס דיו חיים
שמתו לו כי ההוא
עובדא דההיא איתתא
והי שקוונה על ממה
וכי שנתאוונת יחבר על
מדותיו], (מ) [במדבר ה,
שבעיי: וגרס דיו חיים
(שט"ז), (ס) [לעיל ח
ע"ז], (ע) [ואם צ"ע צ"ע
ד"ה לא צריכה], (פ) ל"ל
דרי"ש חייבי בשאלין אשתו
עמו והי"ג ר' שמעון
אומר כו. רש"י ח"י,
ג) [ל"ל על מדותיו.
(ד) [נ"ל על צדוד
קטן ח: וכ"ה מהרש"א
וכ"ה בש"י שלפניו].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ורצנן וכו'
כי ההוא עובדא דההיא
איתתא דהוה עובדא
ואפיקתיה: (ב) תוס' ד"ה
ר' שמעון וכו' לך נראה
לר"י שגורב נקי גבי חיי
אסור: (ג) ד"ה י וכו'
מכר יצרו כדקאמר'ת
לחוש:

הגהות הגר"א

[א] (ליקו"ט) מתני' בזמן
שאשתו עמו. גי' תוס'
וריי"ף אינה נכונה דמי'
אחרי שקה ל"ל עמיה וס'
לשא דמתני' אין סוג'
פירושם אלא אצד דמי'ק
קאמר ז' נשים נקט גי'ב
ר"ש וכו' בהמה מקומות
דכו מלפני ולידע אין גי'מ
דמי' מהלכה כר"ש דקוביא
דע"ז (כ"ה ז') כוונתי
לפי' תוס' שפירש'ס
לקטן כל שפסקיו כו'
ר"ל אפילו אשתו עמו
דקאמר טעם כר"ש ולכן
אמר בע"ז עם כסתמא
כר"ש ופי' מתי' הוא נכון
דקאיל אלמנעלה דאף במקום
שמתה אצל שאר פירושים
אין מחוורין כיון דלא
הוצרכו למעלה מזה כלוס:

זעירי רש"י

ביקורו"ש [ביקורודורי"ש].
ביקורו"ש.

מוסף תוספות

- א. בוא"ו ותחילת
מימרא הוא ודברי הכל.
תוס' האל"ש.